õsel näggi Liso sedda wannameest unnes, ja temma silmist seddasamma heldet meelt kui ennege, agga kep ei olnud käes, waid piddas käe sirrul, ja pakkus pihhust middagi Liso kätte. Kui Liso sedda piddi wastowõtma, ja kät ligutas, ärkas temma unnest, agga ni kohhe asjus temmasse nou, kunninga metsa minna kõndima. Kahhe päwa pärrast olli laupääw, ja et tõ siis aegsamalt löppes, läks temma õhtul ennast jallotama ja joudis pea se tuttawa metsakohta, kus teised hilja aego kolledat asja ollid nähha sanud. Siiski Liso ei tunnud hirmo senna minnes, waid temma melest olli ikka nenda, kui lähhäks temma armsa kutsmisse peäle wälja. Kõndis wait olles head tükki aega eddase ja taggase, senna ja teñna, agga ei näinud keddage. Pitka peäle wimaks sallaja hirm kippus peäle, et silmad äkkitselt kargasid kohhast teise kus ial middage arwas likuwad. Pääw olli jo liggi tunni aega loja läinud, ja Liso piddi jo tuppa minnema, agga korraga wannamees ühhe poõsa taggant ilmus. Ei olnud temmal mitte keppi käes, agga temma silmad tunnistasid armo kui ennege! Mo tüttar, ütles temma, sinno sũ on ärrakustutud! Iggamees peab asjalinne ollema, sepärrast jä tõõd armastama ni kaua kui ellad. Agga kui peaksid so mullase ihho liikmed tõõd tehhes wahhest notkuma, siis wõtta neid selle samma toetaja salwiga woida. Ühtlase andis temma üht kassetohhust kännaste tehtud torbikut Liso kätte, ja kaddus jälle põõsa tahha. Liso tännades hüdis: Olle terwe heateggia wannamees, et armoga mulle olled appi tulnud! ja mõtles issenneses: Se wissist on üks kaitsja ingel, kelle kätte antud, innimeste lapsi tele juhhatada, ei tahha ma ial maenitsust mahhajätta.

Liso emma olli kül omma ihho häddas ikka jallal olnud ja tõõd teinud, ommeti ohraleikusses sadik tundis oiete, kuida se hädda temmale tagga suremaks kaswis; jooksja assus õllasse, ja aias aioti